Ko teise kuningaft, millel lada peale jäetakse, mundab, fe ei mõnga kaodamata. Kui (kaikad) maha on võetud, fis laskatakse kuningaft pidama. Ko teise kuningaft ja fedadid enne maha pidas, on mõnga võitmata.

VI. Nõidumisest.

1. Luu-paine.

Kurja nimetadas fenna teise inimese, ehk loona peale lumpaint fanna. Kui kolaft lumpainest vabastada tahetakse, fis nõdega neljapäev õõse talli; aga nii, et kolane ei kuull, — tõmmaku tuli lätrega ratku hõlma alt välja ja tehku vassaku kõrvitsa förmega vile nurgaline riist ehmelf labalun peale. Teise neljapäev õõse, kus lumpaine veel kallal käib ei tehta midagi: aga kolmatamal neljapäev õõse tehakse kolm vile nurgalist riist ja hüüdakse „Ilja pojake, pika vaimake“. — Ka fis peab kobusel lumpaine ära kodama, ei kolmneljapäev õõsel talli läkad, ehitagu kolm korda vassaku jalaga kolm korda vasta päevatõ löö jaksaja roobige ehk lunaga kolm korda tõ punadas nõõda kolm feega tõmbad.

Kui inimesel lumpaine käib, fis katsuga, ku ta on feal, vassaku jala reiself förme lügatada, ehk ku ta tunneb, et jalga poset peale langeb, jala varbaid lügadada. Nüüd ku ta förme ehk varbaid lügatamad on, fis näeb ta ütte ja mugta kaga uda janeff ära põgenevad. Tahetakse, et ta paigale jäeb, fis teha vaffaku käe reiself förmega vaffaku poole pinna peale üks viienurgaline riist ja hüüdku „Ilja pojake, pika vaimake“. Fis jäab ta feismapuähtakse mis ta on, kas naiffe või meefterahas. Ka fenna ta ära ehk polama, et pünamas on võimad. Enamiff olemas need naifteralvad, kas meefterahaft, ennastaft mala olema jäetad.

2.

Tahtakse teisele kurja teha, fis pane üks oka tera uffi peolun feise kohana, felleft teaft tulund teed anna üke inimesele, mida fe vihkad, fiise, aga selle fooige, mis kurja fe teisele tahad.